

לטובה, בכל זאת בשלב זה כשיש חשש שעל ידם הוא חלילה ילכה, או יש להתכנס ולוותר עליהם לגמרי. - ולא רק לא "לטפח", אלא אף "לדכאות".

הגמ' בנדרים דף ט' ע"ב אומרת אמר שמעון הצדיק מימי לא אכלתי אשם נזיר טמא אלא אחד, פעם אחת בא אדם אחד נזיר מן הדרום וראיתי שהוא יפה עינים וטוב רואי וקוצותיו סדורות לו תלתלים, אמרתי לו בני, מה ראית להשחות את שעריך זה הנאה? אמר לי הרעה הייתי לאבא בעירי, הלכתי למלאות מים מן המעיין ונסתכלתי בבנואה שלי ופחו עלי יצרי ובקש לטורדני מן העולם, אמרתי לו רשע, למה אתה מתגאה בעולם שאיני שלך? בני שהוא עתיד להיות רמה ותולעה, העבודה שאגלחך לשמים מיד. עמדתי ונשקתיו על ראשו, אמרתי לו בני כמוך ירבו נזירי נזירות בישראל, עליך הכתוב אומר איש כי יפליא לנדר נזיר להזיר לה. - והן הן הדברים, הנה כשחש אותו נער צדיק שמראהו החיצוני עלול ללכודו, אז עמד והתנתק ממנו לגמרי. יש לשים לב - לא רק שלא עמד וטיפח את מראהו, אלא אדרבא אף עמד ודיכאו. - הוי אומר קיפח זה את הדרו, וע"י כך לא נתקפח כל עתידו.

גזכור:

רבים וטובים נפלו דוקא ע"י אותם מעלות מסוימות צדידים שניחנו בהם (או שדימו בעצמם שניחנו בהם), אי לכך אם הנך סבור כי גם אתה עלול להילכד ע"י אותו חוש מיוחד שניחנת בו, מומלץ לך להכחיס ולהדמות לאותו צבי. - ונאמן הוא בעל מלאכתנו שיתן לנו שכריו. - אדרבא, הרי "לפוס צערא אגרא".

סג

ט

סקרנות

סכנה גדולה יש בהרגל זה של "סקרנות" דבר הגורם גם ביסול תורה כיון שחייב לדעת כל החדשות. וביותר שאחרי שמצליח להתעדכן תמיד בכל החדש, כבר נהפך לכולם למוקד "הנייעס", ונבשל בלי סוף גם בניסול תורה וגם בלשה"ר וברכילות. (דבר שגם מבחינה חברתית סוף דבר שהוא מפריע מאד. - אנשים

דיכוי כישורים היכולים לגרום גם למכשול

"ברח דודי דמה לך לצבי" וגו' (שה"ש). ווארט נפלא אמרו בהו. הנה כידוע הקב"ה נתן לכל בע"ח כח "הישרדות", איזה כח הישרדות נתן הקב"ה לצבי הגדול ביערות בין בע"ח אדירים וחוקים הקב"ה נתן לו כושר ריצה מיוחד שע"י כך הוא יכול להימלט אך מה עושה אותו צבי כשרץ ביער ונתקעים קרניו בעצים (מה שקרוי בסבך קרניו), או אז בעצם היה הצבי נקלע למצב עגום ביותר, שהרי כבר נמנע ממנו האפשרות לברוח על נפשו, מה עשה הקב"ה? הטביע בו טבע מיוחד (אינסטינקט) שכשהוא נקלע למצב זה (של תקיעת קרניו בעצים) אז הוא מוותר על קרניו שזוהי כל הודו שלו, ומנתקם מעצמו בכח, ומשאירם תלויים על העצים ונמלט לו על נפשו. - ומטיילי יערות ידעו לספר שעל עצים ביער ישנם הרבה קרנים, כיון שהרבה פעמים כשנשמעים ביער שאגות מאריות מתחילים הצבאים לנוס על נפשם, וכשנתקעים קרניהם בעצים אז כאמור מנתקים הם את הקרניים בכח ומשאירים אותם על גבי העצים, ונמלטים להם על נפשם.

והו שלימדנו כאן שלמה המלך - דכן פעמים רבות מצוי שאדם נלכד דוקא ע"י מעלות וכישורים מיוחדים שניחן בהם, הנה למרבית הצער כמה אנשים קיפחו את התקדמותם מחמת חוש 'מוסיקאלי' שנתברכו בו? שבמקום להשקיע את כל כוחותיהם ומרצם כמה שלכך הם נועזו, התחילו למצוא את סיפוקם באותה 'מוסיקה'. - כמה קיפחו את התקדמותם בחינוכיות של 'זודי' שניחנו בהם? וכן בעוד כל מיני חושים צדידים למיניהם - זה בחוש 'אומנות', זה בחוש 'מסחר', וזה בחוש 'הומור' וכדו', ולבסוף נמצא שע"י אותה מעלה שניחנו בה, קיפחו על ידה את כל עתידם. והו שאמר שלמה בני ברח דמה לך לצבי, דמה לצבי זה כאשר הוא חש שנלכד ע"י קרניו, אז למרות שזוהי כל ההוד וההדר שלו, בכל זאת הוא מוותר עליהם, וע"י זה נמלט לנפשו. - נשים לב לא רק שאינו מפתח את זה, אלא אף מדכא ומנתק זאת מעצמו לגמרי, וע"י כך מציל הוא את חייו. - כך פעמים רבות שיש ללמוד מאותו צבי לוותר ולהתנתק מהרבה מעלות וכישורים מסוימים שניחנו בהם. ולמרות שיתכן שבעצם יש בהם מעלה, ויתכן ויבוא יום וישמשוהו